

інформацію, а також інші матеріальні і нематеріальні блага, тобто є фактично відкритим. Варто криптовалюту визнати особливим нематеріальним благом, що не має матеріальної форми, вона не може належати ні до матеріальних благ, ані до речей у розумінні ст. 179 ЦК України. На відсутності ознак майна щодо криптовалюту наголошується судовою практикою (рішення апеляційного суду м. Києва від 12.10.2016 по справі № 753/599/16).

Певну спорідненість з криптовалютами можуть мати лише об'єкти, що породжують комп'ютерні програми або їх складові у розумінні ст. 418, 420, 421 ЦК України, ст. 1, 8, 11, 18 Закону України «Про авторське право і суміжні права». Криптовалюти з технічної точки зору являють собою програмні коди (вихідний та об'єктний), але які не призначені для приведення у дію комп'ютерів. У такого програмного коду відсутній автор, оскільки емісія криптовалют децентралізована та автоматизована. Відповідно криптовалюту вкрай важко віднести до об'єктів права інтелектуальної власності.

Зазначимо, що в ЕС спробували врегулювати зазначені відносини. Так, у Директиві 2015/849/ЄС «Про запобігання використанню фінансової системи для відмивання грошей та фінансування тероризму» визначено поняття віртуальної валюти, як цифрового представлення вартості, не випущене або ж не гарантоване центральним банком або державним органом, яке необов'язково прив'язане до законодавчо закріпленої валюти і не має положення валюти і грошей, але приймається фізичними або юридичними особами як засіб обміну, що може бути переданий, збережений і купуватися в електронному вигляді.

Очевидно, що світ змінюється і вимагає від його учасників відповідного адаптування. Особливо це стосується змін у сфері регулювання праввідносин із криптовалютами, оскільки вона безпосередньо пов'язана з розвитком економіки та добробуту населення. І якщо вивчення правового регулювання та взагалі сутності криптовалют як інструменту здійснення розрахунків і платежів, та особливого об'єкта цивільного права не буде реалізовано своєчасно, то наявні інститути ризикують втратити фінансові потоки, що беззаперечно вплине на сучасну економічну систему України.

Одержано 11.04.2019

УДК 347.440.44

Владислав Дмитрович ЛИМАРЬ,
курсант групи Ф3-203 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Зайцев О. Л.

КОНСТИТУЦІЙНІ ЗАСАДИ ТЕНДЕРНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Завдання тез встановити наскільки ЗУ «Про публічні закупівлі» (надалі Закон) відповідає Конституції України. Зупинимось на декількох тезах.

По-перше, ст. 10 Конституції України передбачила, що державною мовою в Україні є українська мова. Держава забезпечує всебічний розвиток і

функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

Відповідно до ст. 15 Закону, під час проведення процедур закупівель усі документи, що готуються замовником, викладаються українською мовою, а також за рішенням замовника одночасно всі документи можуть мати автентичний переклад на іншу мову. Визначальним є текст, викладений українською мовою. Таке положення законодавства є дискреційним по відношенню до іноземних учасників, які будуть змушені витратити час на автентичний переклад.

По-друге, ст. 6 Конституції України передбачає, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Але п. 14. ст. 1 Закону нехтує цим положенням і вказує орган оскарження – Антимонопольний комітет України, який з метою неупередженого та ефективного захисту прав та законних інтересів осіб, пов'язаних з участю у процедурах закупівлі, утворює постійно діючу адміністративну колегію (колегії) з розгляду скарг про порушення законодавства у сфері публічних закупівель. Рішення постійно діючої адміністративної колегії (колегій) приймаються від імені Антимонопольного комітету України. За результатами розгляду скарги орган оскарження має право прийняти рішення про встановлення або відсутності порушень процедури закупівлі та про заходи, що повинні вживатися для їх усунення.

По-третє, ч. 4 Стаття 13 Конституції України передбачає, що Держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності і господарювання, соціальну спрямованість економіки. Усі суб'єкти права власності рівні перед законом. Як цей принцип реалізується в законі?

Тільки Замовник може вимагати надати забезпечення виконання договору про закупівлю, тобто надання забезпечення виконання зобов'язань учасника перед замовником за договором про закупівлю або забезпечення тендерної пропозиції – надання забезпечення виконання зобов'язань учасника перед замовником, що виникли у зв'язку з поданням тендерної пропозиції, у вигляді такого забезпечення, як гарантія.

Тільки Замовник на будь якій стадії може відмінити торги. Наприклад, відсутності подальшої потреби в закупівлі товарів, робіт і послуг або неможливості усунення порушень, що виникли через виявлені порушення законодавства з питань публічних закупівель. Така відміна не потребує компенсації витрат Учаснику на підготовку та участь у тендері.

Як ми бачимо національне тендерне законодавство містить в собі достатньо велику кількість дискреційних умов по відношенню до звичайних учасників торгів, ставлячи в превалюваний стан Замовників – органи державної влади, органи місцевого самоврядування та органи соціального страхування,

створені відповідно до закону, а також юридичні особи та їх об'єднання, які забезпечують потреби держави або територіальної громади.

Одержано 11.04.2019

УДК 340.12

Андрій Дмитрович МАРТОВИЦЬКИЙ,

курсант групи Ф1-206 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Тіхонова М. А.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УКРАЇНІ

У сучасних умовах реформування правоохоронної системи все більшої актуальності набувають питання відповідальності працівників поліції перед суспільством саме зараз, на часі приведення національного законодавства до законодавства Європейського Союзу. Вимоги статті 92 Конституції України наголошують, що виключно законами України визначаються засади юридичної відповідальності за скоєння протиправних діянь. Юридична відповідальність – це юридичний обов'язок правопорушника зазнати примусового позбавлення його певних соціальних благ чи цінностей, які належали йому до факту правопорушення. Залежно від видів правопорушень розрізняють відповідні види юридичної відповідальності.

Основним нормативно-правовим актом, який регулює діяльність національної поліції в умовах її становлення, є ЗУ «Про національну поліцію», згідно зі ст. 19 якого, що має назву «Види відповідальності поліцейських», у випадку вчинення протиправних діянь поліцейські несуть кримінальну, адміністративну, цивільно-правову та дисциплінарну відповідальність відповідно до закону. Цивільно-правова відповідальність зобов'язує працівника поліції відшкодувати шкоду, завдану внаслідок порушення ним своїх службових обов'язків, відповідному органу, службі чи підрозділу, з яким він перебуває у службово-трудових відносинах. Фактичною підставою матеріальної відповідальності працівників поліції є майнове правопорушення – винне і протиправне невиконання або недбале виконання працівником поліції його службово-трудових обов'язків за трудовим договором (контрактом), що призвело до завдання прямої дійсної шкоди органу, службі чи підрозділу поліції. Таким чином, відповідальність поліцейських слід розуміти як їх обов'язок зазнати для себе визначені законодавством негативні наслідки певного виду і міри за порушення чинного законодавства під час виконання своїх завдань і функцій. Але ж, якщо поліцейський вчинив протиправні дії не під час перебування на службі, то він буде притягатися до відповідальності як звичайна особа.

Умовами настання матеріальної відповідальності є: а) заподіяння прямої дійсної шкоди; б) протиправна поведінка; в) причинний зв'язок між протиправною поведінкою і настанням шкоди; г) вина у заподіянні шкоди. Залежно